

ISSN:1306-3111

e-Journal of New World Sciences Academy
2010, Volume: 5, Number: 2, Article Number: 2B0041

SPORTS SCIENCES

Received: February 2009

Accepted: March 2010

Series : 2B

ISSN : 1308-7312

© 2010 www.newwsa.com

Nimet Haşıl Korkmaz

Füsun Öztürk Kuter

Uludag University

nhasil@uludag.edu.tr

fusun.kuter@hotmail.com

Bursa-Turkey

**OKUL ÖNCESİ EĞİTİMİNDE GÖREV YAPAN ÖĞRETMENLERİN BEDEN EĞİTİMİ
ETKİNLİKLERİNE BAKIŞI (BURSA ÖRNEĞİ)**

ÖZET

Bu araştırmada da Bursa ve çevresindeki okul öncesi eğitiminde uygulanan beden eğitimi etkinliklerinin durumu öğretmen görüşleri doğrultusunda ortaya koymaya çalıştık. Çalışmaya Bursa ve çevresinde Milli eğitim bakanlığına bağlı anasınıfları ile meslek liselerine bağlı uygulama sınıflarında görev yapan (n=192 yaş 35.7+8.3) ve özel bağımsız ana okullarında (n=110 yaş 29.1+9.2) görev yapan toplam 302 öğretmen gönüllü olarak katıldı. Öğretmenlere daha önce pilot çalışması yapılmış olan ve araştırmacılar tarafından düzenlenen bir anket uygulandı. Bağımsız iki gurubun karşılaştırılmasında Mann-Whitney-U testi, kategorik değişkenlerin karşılaştırılmasında Ki-Kare uygulandı. Araştırma sonucunda devlet ve özel okullarda uygulanan beden eğitimi etkinliklerinin yeterliliği konusunda $p<0.05$ ve araç gereç yeterliliği konusunda $p<0.0001$ düzeyinde anlamlı farklılık tespit edilmiştir. Beden eğitimi etkinliklerini kimin yaptırabileceği konusunda da, devlet okullarda görev yapan öğretmenler ile özel okullarda görev yapan öğretmenlerin görüşleri arasında $p<0.0001$ düzeyinde anlamlı farklılık saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Spor, Bursa, Ana Okulu,
Çocukluk Aktiviteleri, Beden Eğitimi

**THE PRE SCHOOL TEACHERS OPINIONS ON THE PHYSICAL EDUCATION ACTIVITIES
(BURSA CASE STUDY)**

ABSTRACT

In this study the physical education activities in the kinder gardens around the Bursa is analyzed considering teachers is point of view. The 302 teachers are participated as voluntary to the survey. The distribution of the teachers is as follows: n=192 age 35.7+8.3 from the National Education Ministry schools and n=110 age 29.1+9.2 from private school. The applied questionnaire is prepared by researchers and tested on a pilot group. T comparison of the two independent groups is considered using Mann Whitney U test and for category variables Ki square test is applied. It has been found that there is and meaningful difference concerning the sufficiency of activities ($p<0,05$) and facilities ($p<0,0001$) for both state and private schools. It has been also found a significant difference concerning who should teach these activities ($p<0,0001$) between private and state schools.

Keywords: Sport, Bursa, Preschool, Childhood Activities,
Physical Education

1. GİRİŞ (INTRODUCTION)

Hareket eğitimi ve oyun öğretimine ilişkin programlar: çocuğun kendi kapasite ve yetenekleri doğrultusunda özelliklerin geliştirilip, daha öteye gitmesi, sorumluluk ve paylaşma duygularının gelişmesi, haklar ve görevlerle ilgili bilincin oluşması, kendine ve diğerlerine saygılı olmanın öğrenilmesi açısından oldukça önem taşır [1 ve 2]. Çocuğun ilk 6 yılı, bireyin gelişiminin temel taşlarını oluşturması, temel bilgi ve becerilerin bu erken gelişim yıllarında kazanılması nedeniyle büyük önem taşır. Motor gelişim ise, fiziksel büyüme ve merkezi sinir sisteminin gelişimine paralel olarak organizmanın isteme bağlı hareketlilik kazanmasıdır. Bir başka deyişle, özünde hareket olan becerilerin kazanılmasını içeren ve doğum öncesi dönemde başlayıp ömür boyu süren bir süreçtir 3v. Yaşamın ilk beş yılı boyunca motor gelişimin sıralı ilerlemesi oldukça önemli ve değişmeye dirençlidir. Böylece motor gelişimin ilk iki fazı olan refleksif ve ilkel hareketler dönemine baktığımız zaman gelişim sırasının tahmin edilebilir olduğunu görürüz. Örneğin, dünyadaki tüm çocuklar ayağa kalkmadan önce nasıl oturacaklarını öğrenirler, yürümeden önce ayakta durmayı, koşmadan önce yürümeyi öğrenirler. Fakat küçük çocukların ilkel hareketlerini kazanma hızlarında önemli derecede değişiklik vardır. Bu durum, araştırmacı ve program geliştiricilerin son yıllarda dikkatini çeken konuların başında gelmektedir. Bebek uyarım programlarının sayısında ve küçük çocukların hareket programlarında hızlı bir artış olduğunu görmekteyiz. Hareket becerilerini kazanma hızı, bebeklikten itibaren yaşam boyunca değişkendir. Bir bebek, bir çocuk, bir ergen ve yetişkin öğrenmeyi kolaylaştırıcı bir çevrede öğrenimi, destekleme ve uygulama için çeşitli olanaklarla karşılaşır hareket becerilerinin kazanımı hızlanabilir. Bu çevresel çabaların yokluğu, hareket becerilerinin kazanımını engelleyebilir. Dahası becerileri kazanma hızı her bir görevin mekanik ve fiziksel gerekliliklerine bağlı olarak değişebilir. Eğer bir bebek yardımsız ayakta durma pozisyonuna kendi kendine gelmeden önce çevresinde kendini ayağa çekmesine imkan verecek fiziksel koşullara (koltuk, sandalye, vb.) sahip değilse, bacaklarında yeterli denge ve kuvvet oluşuncaya kadar beklemek zorunda kalacaktır. Temel hareketler döneminde kızlar ve erkekler koşma, atlama, hoplama, fırlatma, yakalama, topa ayakla vurma gibi temel hareket yeteneklerinin tümünü geliştirmeye başlarlar. Ne yazık ki birçok eğitimci çocukların bu hareket yeteneklerini otomatik olarak öğrendiklerini ve olgunlaşma süreci içinde olgun temel hareket becerilerini geliştireceklerini düşünürler. Her Çocukların büyük bir çoğunluğu için bu doğru değildir. Olgun temel hareket yeteneklerini geliştirmek için çocuklara pratik, destekleme ve öğretim fırsatlarının sunulması son derece önemlidir [4 ve 5].

Hareket eğitimi, oyun öğretimi ve spora ilgili yeterince eğitim almamış yetişkinler genellikle kendilerini elverişsiz ve hoş olmayan durumlar içinde bulmaktadır. Örneğin fiziksel hareketsizlik sonucu fazla kilolu olma, sırt ve bel ağrıları çekmek, kendini hasta hissetme ve fiziksel aktiviteden kaçmak için bahaneler üretme, sporcu özelliklerinin doğuştan olduğuna ilişkin yanlış inançlar geliştirme, Sportif başarısızlığın geliştirdiği sosyal fobiler vb. [6] Yaşamın ikinci ve yedinci yılları arasındaki süre, temel becerilerin kazanıldığı dönemdir. Bu temel beceriler, koşma, atlama, sıçrama, sekme, yakalama, fırlatma, topa ayakla vurma gibi hareketlerdir. Bu beceriler, tüm çocuklarda bulunan ortak özellikler olarak ve yaşam için gerekli beceriler olduğundan "Temel Beceriler" olarak isimlendirilirler [7, 8, 9 ve 10]. İki yaşından sonra, temel hareketler kaba bir şekilde ortaya çıkarlar. Temel hareketlerin gelişimi üç evrede incelenir.

Bu evreler, başlangıç evresi, ilk evre ve olgunluk evresi olarak gelişimsel bir sıra izlemekle beraber her evreyi diğerinden kesin çizgilerle ayırmak mümkün değildir [11 ve 12].

Bireyin temel hareket yeteneklerinin dengeli bir biçimde geliştirilmesi, yaratıcı ve düzeltici bir öğretimle mümkündür. Temel hareketlerin gelişiminde olgunlaşma kadar çevresel (deneyim, alıştırma, spor alanları, çocuk parkları, spor yapan bireylerin varlığı) ve bireysel (motivasyon, yetenek, ilgi vb.) faktörler de önemlidir. Olgunlaşma, hareketlerin kazanılma sırasını, çevresel etmenlerde hareketlerin kazanılma hızını ve düzeyini belirler. Bu dönemde temel, becerilerin olgun düzeyde başarılmasıdır. Temel hareketlerin olgun düzeyde başarılmasının tek yolu ise, çocuğa deneyim ve alıştırma olanağı sağlayan çevreler sunmaktır. Bu yaş çocukları arasında hareket yetenekleri önem kazanırlar. Çocuklar hareket başarılarını bir birleriyle karşılaştırmaya ve övünmeye eğilim gösterirler. Temel hareket becerilerinin kazanılması çocuğun sosyal ve duygusal gelişimi üzerinde önemli rol oynar. Temel hareket becerilerinin kazanılmasında güç, esneklik, denge, dayanıklılık, hız, çeviklik, koordinasyon gibi faktörler etkilidir. Bir beceri önce en ilkel düzeyde kazanılır, sonra gerekli düzeltmeler yapılır. Deneyim, olgunlaşma ve yetenek geliştirilir [11].

Okul öncesi eğitimi, doğumdan ilkokulun başlangıcına kadar olan çocukluk yıllarını içine alan bu yaş çocuklarının bireysel özelliklerine ve gelişimsel düzeylerine uygun, zengin uyarıcı çevre olanakları sağlayan, onların tüm gelişimlerini toplumun kültürel değerleri ve özellikleri doğrultusunda, en iyi biçimde yönlendiren bir eğitim sürecidir. Kavram olarak oldukça yeni olan erken çocukluk eğitimi olarak da adlandırılan bu eğitimin alanı, çocuğun doğumundan, ilkokula başladığı güne kadar geçirdiği yıllardır. Sanayi ve teknoloji alanlarındaki gelişmeler, hızlı nüfus artışları ve kentleşme geçim sıkıntılarına bağlı olarak gelir standartlarını yükseltme zorunluluğu gibi etkenler toplumun yapısında bir takım sosyal değişmelere ve ekonomik gelişmelere yol açmıştır. Bu değişim ve gelişmelerden en fazla etkilenen kurumların başında aile gelmektedir. Ataerkil aile yapıları, modern aile dediğimiz çekirdek aile yapısına dönüşmeye başlamıştır. Öte yandan kadının ailede işlevi değişmiş, aile ekonomisine katkıda bulunması için; bir iş tutmak ve meslek edinmek zorunluluğu doğmuştur. Böylece annenin çalışmak zorunda kalması, çocuğa bakacak kimsenin bulunmaması, çocuğun bakımı ve gelişimine bağlı eğitilmesi sorunu, okul öncesi eğitim olgusunu ortaya çıkarmıştır. Çocukların bakımı ve eğitimi aile dışında kreş-yuva-anaokulları ve ana sınıfları gibi kurumların ülkemizde de sayıca artmasını sağlamıştır. Çocuğun gelişimi üzerinde önemli katkıları olan bu kurumlardan bütün çocukların yararlanmaları gerekir [13].

Okul öncesi eğitim programları 0-72 aylık çocukların ev ve kurum ortamlarında bilişsel, duygusal, sosyal ve psiko-motor yönden sağlıklı gelişmelerini desteklemek üzere hazırlanmıştır. Anaokullarında beden eğitimi etkinliklerinin uygulanması çocuğun psiko-motor gelişimine en önemli desteği veren etkinliklerdir [4].

Çocuklar hareket gereksinimlerini karşılarken, gelecek yetişkinlik yaşamları için de hareket alışkanlıkları geliştirir. Kişilerin fiziksel aktivite, hareket eğitimi, oyun öğretimi ve spor programlarına katılmaları, önce bir çocuk daha sonra bir genç ve yetişkin olarak, zevk duydukları ve yaşamlarına yardımcı olacak deneyimler elde edecekleri olanakları sağladığı için de önem taşır [6]. Ülkemizde fiziksel ve mental sağlığı kazandırmak için spor yapma yaşı bireylerin sosyo-ekonomik düzeylerinin artmasına paralel ve doktorların sağlık için spor yapmalısınız uyarısı ile olmaktadır.

Oysaki çocukların yaşamları boyunca sürecek davranışlarının ve alışkanlıklarının temelleri kişilik, duygusal, zihinsel ve sosyal gelişimlerinin alt yapısı erken yaşlarda atılmaktadır. Örneğin araştırmalar eğer çocuklar 10 yaşından önce hareket eğitimine, oyunlara ve sporlara katılmadıysalar, 25 yaşına geldiklerinde, bunlara katılım olasılıklarının %10'nun altında olduğunu göstermektedir [6].

Sporun fiziksel ve psikolojik açıdan insan sağlığına olan olumlu katkıları düşünülecek olursa, bu alışkanlıkların kazandırılması için uygun programlar okul öncesi eğitimi boyunca yer almalıdır. Bu çalışmada da öğretmen görüşleri doğrultusunda Bursa ili merkez ilçelerindeki okul öncesi eğitim kurumlarında yer alan beden eğitimi etkinliklerinin mevcut durumu belirlenmeye çalışılmıştır.

2. ÇALIŞMANIN ÖNEMİ (RESEARCH SIGNIFICANCE)

Temel becerilerin geliştiği dönemi kapsayan okul öncesi eğitimin verildiği ortamın özellikleri ile öğretmenlerin düşünce ve yaklaşımları, çocukların hareket gelişimi ve başarıları açısından belirleyici olmaktadır. Ülkemizde ilgili yaş grubunun henüz %8'ine ulaşabilen okul öncesi eğitimi ve bu eğitim süreciyle ilgili özellikle beden eğitimi etkinliklerini inceleyen araştırmalar yetersizdir. Bu nedenle Bursa örneğinde okul öncesi eğitimde görev yapan öğretmenlerin beden eğitimi etkinlikleri ile ilgili ortamın özelliklerini tespit etmeye yönelik bu araştırma mevcut durumun literatüre geçmesi ve ileride yapılacak araştırmalara karşılaştırma olanağı sağlaması açısından önemlidir.

3. YÖNTEM (METHOD)

Bu araştırma mevcut olan bir durumu tanımlamaya ve açıklamaya çalışmaktadır. Bu nedenle araştırma tarama modelindedir.

3.1. Araştırma Grubu (Research Grup)

Çalışmaya Bursa ili merkez ilçelerindeki okul öncesi eğitim kurumlarında yer alan yaş ortalaması 35.7+8.3 olan 192 öğretmen ile özel ana okullarda yaş ortalaması 29.1+9.2 olan 110 öğretmen olmak üzere toplam 302 öğretmen gönüllü olarak katıldı.

3.2. Veri Toplama Aracı (Data Colletion Tools)

Öğretmenlere daha önce pilot çalışması yapılmış olan ve araştırmacılar tarafından düzenlenen, 23 sorudan oluşan bir veri toplama aracı uygulandı.

3.3. Veri Analizi (Data Analyze)

Verilerin değerlendirilmesi için bağımsız iki grubun ortalamalarının karşılaştırılmasında Mann-Whitney-U testi, kategorik değişkenlerin saptanmasında Ki-kare testi uygulandı.

4. BULGULAR (FINDINGS)

Araştırmada elde edilen bulgular aşağıdaki tablo ve grafiklerde gösterilmiştir.

Tablo 1. Öğretmenlerin yaş ortalamaları
(Table 1. Mean age of teachers)

Okul	Meslek	n toplam	Medium	
Devlet	Öğretmen	192	35.7 ±	8.3
Özel Okul	Öğretmen	110	29.1 ±	9.2

Tablo 1’de görüldüğü gibi Devlete bağlı ana okullarındaki görev yapan 192 öğretmenin yaş ortalaması 35.7+8.3, özel okullarda görev yapan 110 öğretmenin ise yaş ortalaması 29.1+9.2’dir.

Tablo 2. Öğretmenlerin mezun oldukları okulların dağılımı
(Table 2. Distribution of teachers graduate school)

Okul	(n) Toplam	Meslek Lisesi	Ön lisans eğitimi	Mesleki Üniversitesi	Üniversite (Formasyonlu)
Devlet	192	17	83	72	20
Özel Okul	110	26	38	37	9

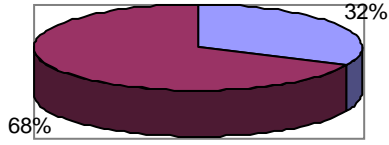
Araştırmaya katılan devlet okulu öğretmenlerinin %10.4’ü üniversitelerin çeşitli bölümlerinden mezundur. Bu öğretmenler pedagojik formasyon derslerini mezun olduktan sonra almışlardır. Bu oran özel okullarda ise %9.9’dur. Üniversitelerin çocuk gelişimi, pedagoji ve psikoloji bölümlerinden mesleki formasyon almış 4 yıllık mezun öğretmenler ile ön lisans mezunu öğretmenler devlet okullarında %80 iken, özel okullarda bu oran %68’dir.

Tablo 3. Öğretmenlerin beden eğitimi etkinlikleri konusundaki görüşleri
(Table 3. Teachers opinionion of physical education actions)

Grup	N	Bed.Eğt. alanı yeterli mi?		Araç gereç yeterli mi?		Çalışmayı kim yaptırıyor?			Derslerin Süresi Yeterli mi?		Çalışmayı kim yaptırmalı?	
		2*	1*	2*	1*	3*	4*	5*	2*	1*	4*	3*
Devlet Okulu	192	100	92	90	102	134	44	14	24	169	50	142
Özel Okul	110	36	74	82	28	54	41	14	3	103	5	105
İst.		P<0.01		P< 0.01		P<0.01-			P< 0.05		P<0.01	
NOT	1*)Yeterli 2*)Yetersiz 3*)Beden Eğitimi Öğretmeni 4*)Sınıf Öğretmeni 5*)Beden Eğitimi Öğrencisi											

Tablo 3’de görüldüğü gibi özel okul öğretmenleri Beden eğitimi etkinliklerinin yapıldığı alanların yeterli olduğunu belirtmişlerdir. Devlete bağlı okullardaki öğretmenler ise bu alanları yetersiz bulmuşlardır (p<0.01). Özel okullarda kullanılan araç ve gereçleri ise özel okul öğretmenleri yetersiz bulurken, Devlete bağlı okul öğretmenleri yeterli bulmuştur ve bu sonuçlar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark vardır (p<0.01). Anaokullarında beden eğitimi derslerini sınıf öğretmenleri mi yaptırmalı? sorusuna Devlet ana okullarında görev yapan öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu, beden eğitimi öğretmeni derken, özel ana okul öğretmenleri, bu dersleri sınıf öğretmenlerinin de yaptırabileceğini ifade etmektedir. Bu oran istatistiksel olarak P<0.0001 düzeyinde anlamlıdır.

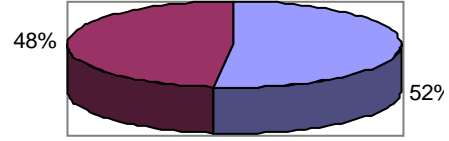
Özel okullar

■ A.Yeterli ■ A.Yetersiz

Grafik 1

Devlet Okulları

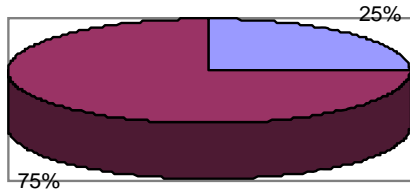
■ Alan yeterli ■ Alan yetersiz

Grafik 2

Araştırmaya katılan öğretmenlerin "Beden eğitimi derslerinin yapılabilmesi için gerekli alanın yeterli olup olmadığına yönelik görüşleri incelendiğinde Devlete bağlı anaokullarındaki öğretmenlerin %32'si "yeterli" görüş bildirirken %68'i ise "yetersiz" görüş bildirmişlerdir. Özel okullardaki öğretmenlerin ise %52'si "yeterli" görüş bildirirken %48'zi "yetersiz" görüş bildirmişlerdir (Grafik 1 ve 2).

Grafik-3

Özel

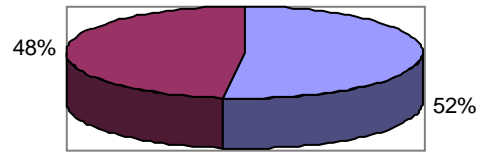

■ Araç gereç yeterli ■ Araç gereç yetersiz

Grafik 3

Grafik-4

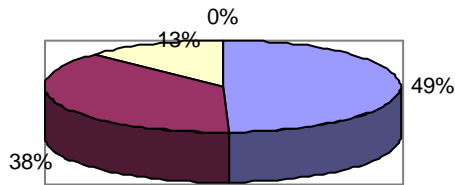
Devlet Okulları

■ Araç gereç yeterli ■ Araç gereç yetersiz

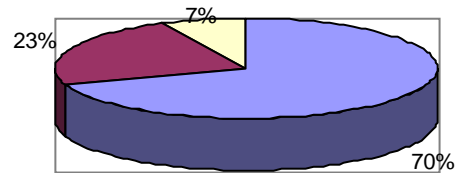
Grafik 4

Bununla beraber "Beden eğitimi derslerinde, kullanılan araç ve gerecin yeterli olup olmadığı ile ilgili görüşlerde, Devlete bağlı anaokullarındaki öğretmenlerin %52'si "yeterli" görüş bildirirken %48'i ise "yetersiz" görüş bildirmişlerdir. Özel okullardaki öğretmenlerin ise %25'i "yeterli" görüş bildirirken %75'i "yetersiz" görüş bildirmişlerdir (Grafik 3 ve 4).

■ Bed.Egt.Ögr. ■ Sınıf Öğr. ■ Bed. Egt. Öğrencisi ■ Dilim 4

Grafik 5

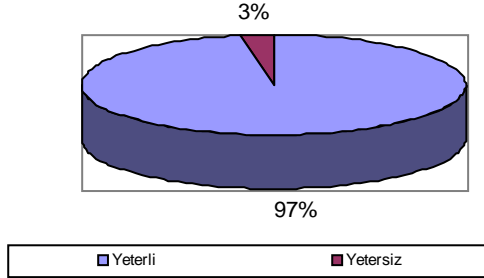

■ Bed.Egt.Ögr. ■ Sınıf Öğr. ■ Bed. Egt. Öğrencisi

Grafik 6

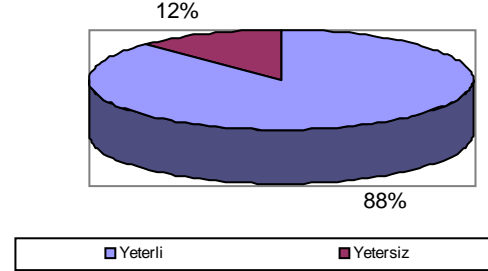
"Beden eğitimi derslerinde çalışmayı kim yaptırıyor?" sorusunu, özel okullardaki öğretmenler %49 oranında beden eğitimi öğretmeni, %38 oranında sınıf öğretmeni, %13 oranında beden eğitimi bölümü öğrencisi, Devlete bağlı anaokullarındaki öğretmenler, %70 beden eğitimi öğretmeni, %23 oranında sınıf öğretmeni, %7 oranında beden eğitimi öğrencisi olarak yanıtlamışlardır (Grafik 5 ve 6).

Özel Okullar

Grafik 7

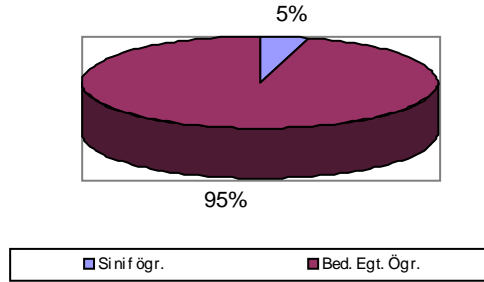
Devlet Okulları

Grafik 8

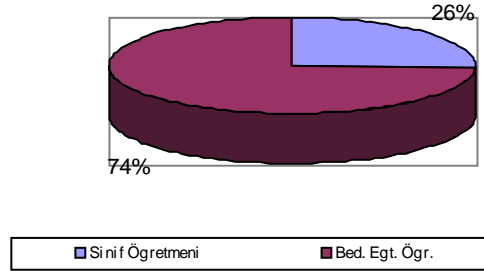
Ayrıca "Beden eğitimi etkinlikleri yeterli mi?" sorusuna, Devlete bağlı anaokullarındaki öğretmenlerin %88'isi "yeterli" görüş bildirirken %12'i ise "yetersiz" görüş bildirmişlerdir. Özel okullardaki öğretmenlerin ise %97'si "yeterli" görüş bildirirken %3'ü "yetersiz" görüş bildirmişlerdir (Grafik 7 ve 8).

Özel Okullar

Grafik 9

Devlet Okulları

Grafik 10

Beden eğitimi derslerini kim yaptırmalı? Sorusuna, özel okullardaki öğretmenler %5 sınıf öğretmeni, %95 beden eğitimi öğretmeni, Devlete bağlı anaokullarındaki öğretmenlerin, %26'sı sınıf öğretmeni, %74'ü beden eğitimi öğretmeni olmaları yönünde görüş bildirmişlerdir (Grafik 9 ve 10).

Araştırmaya katılan öğretmenlerin, "Beden eğitimi dersleri dışında okulda yapılan sportif etkinlikler nelerdir?" sorusuna, büyük çoğunluğunun bu etkinliklerin halk oyunları ve bale olduğunu söylemeleri ilgilerinin tespit edilmesi açısından önemlidir. Bu oran devlet anaokulları lehine istatistiksel olarak $P < 0.01$ düzeyinde anlamlıdır.

5. TARTIŞMA VE SONUÇ (DISCUSSION AND CONCLUSIONS)

Araştırmaya Milli Eğitime bağlı anaokullarındaki görev yapan 192, özel okullarda görev yapan 110 öğretmen olmak üzere toplam 302 öğretmen katılmıştır. Milli Eğitime bağlı anaokullarındaki öğretmenlerin 17'si lise ve meslek lisesi mezunudur. Bunun nedeni okul öncesi eğitim kurumlarının 1987'ye kadar lise mezunlarına iş olanağı sağlamasıdır, 1987 yılından sonra lise mezunu öğretmenlere iki yıllık yüksek okul mezunu olmaları için olanaklar sağlanmıştır. 1992 yılından

itibaren ise 4 yıllık fakülte mezunlarına iş olanağı sağlanmıştır [14]. Araştırmamızda üniversite mezunlarının dağılımı dikkat çekicidir. Özellikle pedagojik formasyon almayan ve daha sonra formasyon eğitimi almış 20 öğretmenin Milli eğitime bağlı okullarda, 9'unun ise özel okullarda görev yapması bu kurumlarda öğretmen yapısının homojen olmadığını ortaya koymaktadır. Anaokullarında da Beden Eğitim derslerinin uygulamasına ilişkin sorularda Milli eğitime bağlı okullarda görev yapan öğretmenler, beden eğitimi etkinliklerini yeterli bulduklarını belirtmişlerdir. M.Kangalgil'in "İlköğretim okullarında görev yapan sınıf öğretmenlerinin beden eğitimi dersine ilişkin görüşlerinin" araştırıldığı araştırmasında öğretmenlerin %70,3'ü uygulanan beden eğitimi çalışmalarının amaca uygun olmadığını ifade etmişlerdir [15]. Bu sonuç bu araştırmaya katılan devlet okullarında görevli öğretmenlerin görüşleri ile çelişirken, özel okul öğretmenlerinin görüşleri ile örtüşmektedir.. Okul öncesi çocukların en belirgin özelliklerinden biri hareketli olmalarıdır. Hareket aynı zamanda çocuğun gelişimini etkileyen önemli bir unsurdur. Okul öncesi dönemde çocuğun gelişmesine paralel kullanılması ile ilgili araç ve gereçler son derece önemlidir. Beden Eğitimi etkinliklerinin uygulanabilmesi için oyun alanlarının yakınında serbest alanlar örneğin, çim sahalar çocuğun gelişimine en uygun katkı yapan unsurlardır. Çocukların koşu, top oyunları ve sportif uygulamaları severek yapmalarını sağlayacak yeterli alanlar sağlanmalıdır. Aletli uygulamalar, atletizm çalışmaları, jimnastik çalışmaları ve küçük oyunlar için bir çim alan bulunması ideal beden eğitimi etkinliklerinin uygulanması için gereklidir [16 ve 17]. Araştırmamızın bulgularına göre Milli Eğitime bağlı okullarda araç-gereci öğretmenler %52 yeterli %48 yetersiz bulmuşlardır. Sonuçların bir birine yakın olması araç gereç sorununu gündeme getirmektedir.

Aslan ve Hasırcı'nın "İzmir İli devlet ve özel okullarında görev yapan Beden Eğitimi öğretmenlerinin ders içi ve dışı beden eğitimi ve spor etkinliklerine bakış açılarının değerlendirilmesi ve karşılaştırılmasının yapıldığı araştırmalarında özel okullarda görev yapan öğretmenlerin spor ve sosyal faaliyetler için bulunan tesis sayısı ve kullanımının Milli eğitime bağlı anaokullarına göre daha fazla olduğunu tespit etmişlerdir. Bu araştırma sonucu Özel okulların Milli eğitime bağlı anaokullarına göre öğretim programlarını daha iyi uygulayabildiklerini ortaya koymaktadır [18]. Bu da araştırmamızdaki özel okul öğretmenlerinin araç ve gereçlerin yeterliliğine ilişkin görüşlerinde %75 oranında yetersiz görüş bildirmeleri ile çatışmaktadır.

Derslerin uygulamasını kimin yaptıracağı ile ilgili olarak, dair özel okullardaki öğretmenlerin %95'i, Milli eğitime bağlı anaokullarındaki öğretmenlerin ise %74'ü sınıf öğretmenlerinin yaptırmasına dönük görüş bildirmişlerdir. Burada özel okul öğretmenlerinin mesleki kaygısı ön plana çıkarken, aynı zamanda Milli eğitime bağlı anaokullarındaki öğretmenlerinin iş yoğunluğu da bu sonucu doğurmuş olabilir. Çünkü araştırmamızın sonuçlarına baktığımızda uygulamada Milli eğitime bağlı anaokullarında beden eğitimi derslerini %70 oranında beden eğitimi öğretmenin, %23 oranında sınıf öğretmenin, %7 oranında ise beden eğitimi ve spor bölümü öğrencisinin yaptırdığı belirlenirken, bu oran özel okullarda %49 beden eğitimi öğretmeni, %38 sınıf öğretmeni, %13 ise beden eğitimi ve spor bölümü öğrencisi olarak tespit edilmiştir.

Pepe ve Hergül tarafından yapılan bu araştırmaya benzer bir araştırmada da okulların %42'sinde beden eğitimi öğretmeni bulunduğu, beden eğitimi ve oyun saatlerinin çocukların hareket ihtiyacını karşılamada yeterli olduğu ama okulların sadece %8'inde bu etkinliklerin beden eğitimi öğretmeni tarafından verildiği, bunun

yanında okulların %51'inde beden eğitimi ve oyun salonu bulunmadığı tespit edilmiştir [19].

Olumlu kişilik özelliklerinin oluşumuna katkıda bulunmak, düzgün duruş alışkanlıkları kazandırmak [20], temel hareketleri geliştirmek [11], dikkat etme, düşünceyi bir noktaya toplama, problem çözme, yaratıcılık ve hayal gücünü kullanma yeteneğini geliştirmek [21], beden eğitimi çalışmalarından elde edilen sonuçlardır. Beden eğitimi çalışmaları çocuğun psiko-motor gelişimine katkıda bulunan en önemli etkinliklerdir. Çocuk beden eğitimi çalışmalarına katılarak, kişisel deneyimini, yaratıcılığını, taklit yeteneğini geliştirir ve sorumluluk duygusu kazanır. Beden eğitimi çalışmalarında, uygun eğitimsel yaklaşımlarla yarışmalara yer verilmesi, çocuğun daha sonraki yaşama hazırlanmasını sağlar. Böylece çocuklar yarışmalara katılma ve sonucunu kabul etme davranışlarını kazanırlar.

Okul öncesi eğitim döneminde, fiziksel aktivite alışkanlığı kazandırmak ve sağlıklı bir toplum oluşturmak açısından, bu araştırma sonucunda tespit edilen, beden eğitimi etkinliklerinin daha çok beden eğitimi öğretmeni tarafından yapılıyor olması ve etkinlik sürelerinin yeterli bulunması önemlidir. Etkinlik alanları ile araç gereçlerinin devlet okullarında özel okullara göre yetersiz oluşu ise iyileştirilmesi gereken hususlar olarak önerilebilir.

KAYNAKLAR (REFERENCES)

1. Çamlıyer, H. ve Çamlıyer, H., (2001). Eğitim Bütünlüğü İçinde Çocuk Hareket Eğitimi ve Oyun, 4.Baskı. Manisa: Emek Matbacılık.
2. Vannier, M., Foster, M., and Gallahue, D., (1973). Teaching Physical Education in Elementary Schools, W.B.Saunders Company, 8 Ed.pp Philadelphia.
3. Güven, N., (1979). Süt Çocuğunda Motor Gelişim. Çocuk Gelişimi ve Eğitimi El kitabı. Ankara:Hacettepe Üniversitesi Yayınları.
4. Özer, D.S., Özer, K., (2000). Çocuklarda Motor Gelişim. İstanbul: Kazancı Kitap Tic.A.Ş.
5. Yavuzer, H., (1997). Bedensel, Zihinsel ve Sosyal Gelişimiyle Çocuğunuzun İlk 6 Yılı. İstanbul: Remzi Kitapevi.
6. Graham, G., Hale, S., and Parker, M., (2004). Children Moving, 6th Edition. Baston:Mc GrawHill.
7. Gallahue, D., (1982). Understanding Motor Development in Children. Jhon Wiley&Sons. Newyork.
8. Wickstrom, L.R., (1977). Fundamental Motor Patterns. Lea. Febiger, Philedelphia.
9. Craty, J.B., (1979). Perceptual and Motor Development In infants and Children. Philedelphia: Prennttice Hall. Inc.
10. Kephart, C.N. and Godfrey, B.B., (1973). Movement Patterns and Motor Education. New Jersey: Prentice Hall, Inc.
11. Bilir, Ş., (1979). Çocuk Gelişimi ve Eğitimi El Kitabı. Ankara: Hacettepe Üniversitesi Yayınları.
12. Gökmen, H., Karagül, T. ve Aşçı, H., (1993). Psikomotor Gelişim. Ankara: T.C. Başbakanlık Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü.
13. Haşıl Korkmaz, N., Apaydın, A. ve Çelebi, B., (2000). Okul Öncesi Temel Eğitim beden Eğitimi ve Spor Der Notları, Bursa.
14. Özyurt, S., (1989). Öğretmenlik Mesleğine Giriş. Adapazarı.
15. Kangalgil, M., (2000). İlköğretim Okullarında Görev Yapan Sınıf Öğretmenlerinin Beden Eğitimi Dersine İlişkin Görüşleri (Sivas Örneği).: Vl.Spor Bilimleri Uluslararası Kongresi, Ankara, Bildiriler Kitabı, ss:311.
16. Kale, R., Ertunç, F. ve Hazar, R., (1999). Okul Öncesi Dönemde Çocuk Beden Eğitimi ve oyun Öğretimi. Ankara: Kozan Matbacılık.
17. Çamlıyer, H. ve Çamlıyer, H., (1997) Eğitim Bütünlüğü İçinde Çocuk Hareket Eğitimi ve Oyun.Manisa: Can Ofset.

18. Aslan, Ş. ve Hasırcı, S., (2000). İzmir İli Devlet ve Özel okullarında Görev yapan Beden eğitimi öğretmenlerinin Ders İçi ve Dışı Beden Eğitimi ve Spor Etkinliklerine Bakış Açılarının Değerlendirilmesi ve Karşılaştırılması. Ankara: Vl.Spor Bilimleri Uluslararası Kongresi, Bildiriler Kitabı,ss:313-314
19. Pepe, K. ve Oflas H., (2006). Okul Öncesi Eğitimde Beden Eğitimi Oyun Öğretiminin Yeri Önemi ve Aktüel Durumunun Araştırılması. 9.Uluslararası Spor Bilimleri Kongresi, Bolu, Bildiriler Kitabı,ss:600-602.
20. Ertat, A., (1985). Fizik ve spor eğitimi konusunda Avrupa semineri.İzmir: spor Hekimliği Dergisi. Cilt:20, Sayı:3, ss:115-119.
21. Craty, J.B., (1973). Movement Behavior and Motor Learning. Lea. Febiger. Philedelphia.